

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 21. Vtrum suppositum, & persona addant aliquid supra naturam singularem completam: & vtrum addant aliquid positium, vel negatium, accidentale, vel substantiale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

17. Contra istos omnes errores fides catholica docet in Christo dari duas naturas integras, perfectas, inconfusas, immixtas, diuinam nimirum, & humanam sub vna personalitate Verbi diuini, ideoque in Christo vnam tantum dari Personam, vnum suppositum, & vnam hypostasim. Cum tamen sit duplex natura perfecta, diuina, & humana illa vna persona Christi est verè, & perfectè Deus consubstantialis Patri, verè, & perfectè homo consubstantialis matri, nec quicquam diuinitatis in carnem, nec quicquam humanitatis in Deum mutatum est, sed vtraque natura, quod suum est, & ad ipsam spectat, retinuit, vt explicabitur quæstionibus sequentibus.

18. Addo oppositos errores Sabellianorum, & Arrianorum contra mysterium Trinitatis, & Nestorianorum, atque Eutychanorum contra mysterium Incarnationis ortos fuisse ex eo, quod Personam non distinxerunt à natura. Testatur id Epiphanius Diaconus in 7. Synodo generali, act. 3. tomo 3. post medium, vbi loquens de Eutychanis, & alijs hæreticis, dicit. *Nihil aliud agunt, quam vt ostendant naturam, & hypostasim idem esse, quæ sanè inter se differre, veri Ecclesiæ Catholice alumni cognoscunt.* Idem testatur Damascenus lib. 3. de fide, cap. 3. dicens. *Verum hoc hæreticis inducit errorem, quod idem dicunt naturam, & hypostasim, suppositum uè, ac personam.* Idem docuit Vigilius lib. 2. de fide contra Eutychem, & alij.

19. Explicatur, quo pacto ex eodem principio hæretici intulerint errores oppositos. Sabellius, & Arrius conuenerunt in hoc falso principio, quod in Deo persona, & natura nullo pacto differant. Subsumpsit Sabellius: sed in Deo vna tantum est essentia, ac natura diuina, vt constat ex Scripturis; ergo in Deo vna tantum est persona, ac proinde Pater, Filius, ac Spiritus sanctus non sunt tres Personæ, sed vna tantum Persona, quæ per ordinem ad diuersas operationes ad extra, vocatur tribus nominibus. Nam in quantum creauit mundum, vocatur Pater: in quantum incarnata est ex Virgine, vocatur filius: in quantum descendit ad homines sanctificandos, vocatur Spiritus sanctus. Subsumperunt Arrius, Macedonius, & alij, in Deo dantur tres Personæ, vt constat ex Scriptura: ergo dantur tres naturæ, & essentiæ, ac proinde alia est natura, & essentia Patris, alia natura, & essentia Filij, alia natura, & essentia Spiritus sancti.

20. Proportionaliter circa mysterium Incarnationis Nestoriani ex vna parte, & Eutychiani ex altera conuenerunt in eodem falso principio, quod natura nullo pacto differat à persona. Subsumperunt Nestoriani: sed in Christo dantur duæ naturæ completæ, & integre, diuina, & humana: & intulerunt; ergo in Christo dantur duæ personæ, diuina nimirum, & humana, ac proinde persona Filij Dei non est persona Filij Virginis, ac B. Virgo non

fuit mater Dei, sed solius hominis. Subsumperunt Eutychiani: sed in Christo datur vna tantum persona, vt constat ex Scripturis: & intulerunt; ergo datur vna tantum natura. Inter hos errores media incedit catholica fides, ac docet, quod datur aliqua distinctio inter personam, & naturam, propter quam in Deo dantur tres personæ, & vna tantum natura, atque essentia: in Christo è conuerso dantur duæ naturæ, & vna tantum persona. Vt igitur explicemus mysterium Incarnationis, in quo duæ naturæ vniantur in vna persona, debemus explicare, in quo differant suppositum, ac persona à natura, præsertim quia vt dicit Anselmus lib. de Incarnatione Verbi, cap. 2. in fine: *Qui non intelligit discrimen inter personam, & naturam, non potest intelligere mysterium Incarnationis.*

QVAESTIO XXI.

Virum suppositum, & persona addant aliquid supra naturam singularem completam: & virum addant aliquid positium, vel negatiuum, accidentale, vel substantiale?

1. **P**rimò videtur, quod suppositum, & persona nihil addant supra naturam, substantialem singularem completam. Buccphalus enim est suppositum equi, ac non potest explicari, quid addat supra hanc singularem, & completam naturam equinam constantem, ex corpore, & anima equi: Petrus est suppositum, & persona hominis, Michael est suppositum, & persona Angeli, ac non potest explicari, quid addant supra hanc singularem, & completam naturam humanam, vel angelicam.

2. Secundò videtur suppositum, & persona supra naturam singularem completam addere solam negationem vnionis substantialis, qua perficiatur ab altera substantia. Natura enim singularis completa constituitur suppositum per hoc, quod per se subsistat, hoc est sicut in sua perfectione substantiali; sed per se subsistit per hoc, quod non vniantur alteri substantiæ, vnione, qua substantialiter perficiatur: ergo &c. Probatur minor: nam mea humanitas ex. gr. per se subsistit, hoc est sicut in sua perfectione substantiali per hoc præcisè, quod non vniantur substantialiter alteri substantiæ à qua perficiatur. E conuerso humanitas Christi non per se subsistit, quia vnitur substantialiter Verbo diuino, à quo perficitur, ac proinde non sicut in sua perfectione substantiali.

3. Tertiò si id, quod suppositum addit supra naturam, esset aliquid positium, deberet præstare aliquem effectum formalem, què non potest præstare pura negatio; sed non præstat, nec potest explicari talis effectus formalis: ergo &c.

4. Quartò mysterium Incarnationis potest

est æquè benè explicari, dicendo, quod suppositum supra naturam addit puram negationem, ac dicendo, quod addit aliquid positivum; ergo &c.

5. Quintò si suppositum supra naturam adderet suppositivam, & personalitatem positivam substantialem, Verbum divinum, cū non assumpserit nostram personalitatem, non assumpsisset totam nostram substantiam; sed vt docet Damascenus lib. 3. de Fide, cap. 7. quod à Verbo non fuit assumptum, non fuit curatum; ergo à Verbo non fuisse curata tota nostra substantia, quod est absurdum.

6. Sextò si suppositum supra naturam adderet aliquam perfectionem positivam substantialem; humanitas Christi esset in statu violento, quod est absurdum. Probatur sequela. Quod enim caret aliqua perfectione positivam substantialem ipsi naturaliter debita est in statu violento; sed humanitas Christi careret propria personalitate, quæ personalitas esset perfectio positivam substantialem naturaliter debita ipsi humanitati; ergo &c.

7. Respondeo ex doctrina Aristotelis 5. metaphysicæ, cap. 8. tex. 15. in fine, substantiam dici duobus præcipuis modis. Substantia primo modo dicta est singulare per se subsistens primo, habens naturam completam. In hoc sensu substantiæ sunt Petrus, Bucephalus, Michael, hæc arbor, hic lapis, & alia singularia materialia, vel immaterialia per se primo subsistentia, habentia completam naturam hominis, equi, angeli, arboris, lapidis &c. Substantia secundo modo dicta est ipsa forma, & species, per quam vnumquodque singulare per se primo subsistens constituitur in sua specie. Et quia singulares homines, puta Petrus, Paulus &c. constituuntur in specie hominis per humanitatem, quæ est natura, & forma hominis; singulares equi, puta Bucephalus &c. constituuntur in specie equi per equitatem, quæ est natura, & forma equi: ideo humanitas, equinitas &c. sunt substantiæ secundo modo dictæ.

8. His duobus præcipuis modis possumus addere tertium, quo substantiæ dicuntur omnes partes, & omnia constitutiva singularium per se primo subsistentium. Et quia dantur aliqua singularia per se primo subsistentia, & composita ex materia, & forma, & ex pluribus partibus integralibus, & continuatis simul unitis, eo pacto, quo Petrus componitur ex anima, & corpore, tanquam ex partibus essentialibus; ex capite, manibus pedibus &c. tamquam ex partibus integralibus; ex carne, & ossibus, quæ caro, & ossa componuntur ex pluribus partibus carnis, & ossis continuatis, ideo omnes partes, tum essentialis, tum integrales, tum continuatiæ, ex quibus componuntur singularia per se primo subsistentia, & vniotalium partium, hoc tertio modo dicuntur substantiæ. Accidens è conuerso dicitur, quod ita exigit esse in alio, tanquam in subie-

cto, vt neque per se subsistat, neque sit pars, aut constitutum entis per se subsistentis, vt subsistentis.

9. Substantia primo modo dicta ab Aristotele in prædicamentis cap. de substantia, vocatur prima substantia, à Porphyrio cap. 3. suæ introductionis vocatur indiuiduum, à Patribus, Theologis, & philosophis latinis vocatur suppositum, & subsistentia. Dicitur autem subsistentia, quia per se subsistit primo. Dicitur suppositum, quia in linea prædicamentali singulare per se subsistens primo ponitur ultimo loco sub omnibus alijs prædicamentis. Nos de illa loquentes vtetur nominibus suppositi, & hypostasis, vt potè magis vilitatis, non autem nomine subsistentiæ, quod ex vsu recentiorum sumi solet frequentius ad significandum id, per quod singulare constituitur per se subsistens, quam ad significandum ipsum singulare per se subsistens primo. Suppositum ex doctrina Boetii lib. de duabus naturis describi potest, *nature complete indiuidua substantia*; & quia substantia idem est acens per se subsistens, indiuiduum idem est, ac singulare, ideo hæc definitio coincidit cum nostra, qua num. 7. suppositum definiuimus *singulare per se subsistens primo, habens naturam completam*.

10. Suppositum, cum habet naturam completam irrationalem, retinet nomen genericum suppositi: cum habet naturam completam rationalem non solum vocatur suppositum nomine generico, sed etiam nomine specifico vocatur persona, ideoque persona à Boetio lib. de duabus naturis definitur, *Rationalis nature indiuidua substantia*, hoc est *singulare per se subsistens primo, habens naturam completam rationalem*. Ratio est, quia vt ex Boetio lib. de duabus naturis docet Sanctus Thomas 1. p. quæst. 29. art. 3. ad 2. nomen personæ primò est impositum ad significandos illos, qui personati in comædijs, & tragædijs representabant homines in dignitate constitutos; & quia maxima est dignitas naturæ rationalis, ideo nomen personæ traductum est ad significanda singularia habentia naturam rationalem, completam. Suppositum igitur comparatur ad personam, sicut genus ad speciem, ac sola supposita naturæ rationalis, ac intellectualis, nimirum naturæ diuinæ, angelicæ, vel humanæ, vocantur personæ. Supposita naturarum irrationalium, puta Bucephalus &c. non vocantur personæ. Singularia autem, quæ ita per se subsistunt, vt habeant naturas incompletas in specie, neque vocantur supposita, neque personæ; ex gr. anima separata licet per se subsistat, non est suppositum, neque persona. Ex proportionali ratione manus separata, pes separatus non est suppositum, vt docet Sanctus Thomas 1. p. quæst. 29. art. 1. ad 5. Natura porro completa est, *quæ non potest esse pars essentialis, aut integralis alterius nature*, vt humanitas. Natura incompleta est, *quæ potest esse*
pars

pars essentialis, aut integralis alterius nature, vt materia, & forma, natura capitis: & pedis &c.

11. Substantia secundo modo dicta ab Aristotele in prædicamentis, cap. de substantia, vocatur secunda substantia; à Sanctis Patribus Grecis vocatur *vsia*, & *physis*; à Latinis vocatur *essentia*, & *natura*, ac nos nomine *naturæ*, vtpotè vltiori illam vocabimus. Vocatur etiam *forma totius*, quia per naturam, tamquam per formam, suppositum, quod est totum substantiale, constituitur in sua specie completa. Natura definitur à Boetio lib. de duabus naturis; *Vnumquodque informans specifica differentia*, quia natura completa est forma, per quam vnum quodque suppositum constituitur in sua specie, eo pacto, quo humanitas est forma, per quam Petrus &c. constituantur in specie hominis. Hæc autem natura ab Aristotele 2. Physicorum, text. 13. definitur *principium motus, & quietis in eo, in quo primo, & per se, & non per accidens inest*, atque in entibus sensibilibus est principium, vt moueantur, & quiescant sensibilibus: in Angelis est principium, vt moueantur, & quiescant intelligibilibus; in Deo est, à qua est diuina operatio immanens intelligendi, ac volendi, vt explicauimus quæst. 12. physica.

12. His positis, quæritur, vtrum suppositum, & persona supra naturam singularem, addat aliquid distinctum, positium, vel negatiuum, substantiale, vel accidentale; ex. gr. quæritur, vtrum suppositum, & persona Petri supra hanc singularem humanitatem ipsius Petri addat aliquid distinctum? Similiter quæritur, vtrum Michael, qui est suppositum, naturæ angelicæ, supra hanc numero naturam, quam habet, addat aliquid distinctum, positium, vel negatiuum, substantiale, vel accidentale?

13. Prima sententia Henrici quodlib. 4. dist. 34. qu. 1. & quorundam aliorum docet suppositum creatum supra naturam singularem addere aliquid, non re, sed sola ratione distinctum.

14. Reijcitur. Nam si suppositum, & persona creata hominis ex. gr. supra hanc numero humanitatem aliquid adderet sola ratione distinctum, non posset à parte rei dari hæc numero humanitas, quin daretur suppositum, & persona creata hominis: non enim potest dari res, quin dentur omnia, quæ sola ratione distinguuntur ab ipsa: siquidem distinctio rationis non sufficit ad hoc, vt vnum possit dari sine alio; sed potest dari hæc numero humanitas, ac de facto datur in Christo, quin datur suppositum, & persona creata: alioquin in Christo darentur duo supposita, & duæ personæ, altera increata Verbi, altera creata hominis, quod est hæreticum, & Nestorianum; ergo.

15. Dices naturam vocari suppositum, quando per se est, quando autem in alio est,

non dici suppositum; neque personam: & quia humanitas Christi non est per se, sed est in Verbo, non est suppositum, neque persona. E conuerso humanitas mea est suppositum, & persona, quia est per se.

16. Sed contra: nam humanitas Christi per se ipsam est indifferens ad hoc, vt sit per se, vel non sit per se, sed sit in Verbo, vel in alia persona diuina: ergo ly *esse per se* plusquam ratione distinguitur ab illa humanitate. Illud enim, sine quo aliquid potest existere, plusquam ratione distinguitur ab illo: ergo suppositum & persona, quod supra naturam singularem, addit, vt sit per se, addit aliquid plusquam ratione distinctum à natura singulari. Quæritur, quid sit id, quod addit, positium ne, vel negatiuum, substantiale, vel accidentale?

17. Secunda sententia, quam licet non omninò assertiuè, proponit, ac defendit Scotus in 3. distinct. 1. quæst. 1. & alibi, & quæ tribuitur etiam Sancto Bonauenturæ in 3. distinct. 3. art. 2. quæst. 2. & quam sequuntur Ochamus ibidem, & omnes Nominales, & ex nostris Molina 1. par. quæst. 29. art. 1. disput. 2. in fine, docet suppositum supra naturam singularem substantialem completam addere solum, quod sit per se: & quia naturam esse per se, nihil aliud est, quam non esse vnitam intrinsicè alteri substantiæ, ita vt cum illa faciat vnum per se, idèò suppositum supra naturam singularem nihil aliud addit, quam negationem vnionis intrinsicæ cum alia substantia, ita vt faciat cum illa vnum per se. In Christo igitur licet detur humanitas, quæ est natura creata, singularis, substantialis, completa, tamen non datur suppositum creatum, quia vt illa natura singularis esset suppositum, & persona, deberet esse per se, hoc est deberet carere vnione, qua faceret vnum per se cum alia substantia, qua vnione non caret, cum de facto sit ita vnita Verbo, vt faciat cum illo vnum per se. E' conuerso in me datur suppositum creatum hominis, quia mea humanitas per se est, cum careat vnione, qua faciat vnum per se cum Verbo, vel cum qualibet alia substantia. Nestorius, quia docuit humanitatem Christi non fuisse vnitam Verbo substantialiter, ita vt faceret vnum per se cum Verbo, sed merè accidentaliter, docuit dari in Christo personam, & suppositum creatum. Concilia, & Ecclesia definiuerunt humanitatem Christi ita esse vnitam Verbo, vt faciat vnum per se cum Verbo, ac proindè in Christo non dari Personam, & suppositum creatum.

18. Addunt Ochamus, & Nominales suppositum esse naturam cum quatuor negationibus, quarum tres cum sint mutuo inseparabiles à natura, identificantur cum natura, ac proindè realiter sunt entia positiua: quarta distinguitur à natura, & à quolibet ente positiuo. Suppositum nimirum est natura singularis, substantialis, completa, per se existens: sed natura.

naturâ constituitur singularis per negationem vniuersalitatis, quæ negatio identificatur cum hæcitate positiua naturæ; constituitur substantialis per negationem aptitudinis ad inhærendum subiecto inhærentia propria accidentis, quæ negatio identificatur cum ipsa substantialitate naturæ; constituitur completa per hoc, quod non sit apta vni alteri naturæ per modum partis, quæ negatio identificatur cum ipso complemento naturæ; & constituitur per se existens per negationem vniionis, qua faciat vnum per se cum alia substantia, quæ negatio distinguitur à natura; siquidem natura singularis substantialis completa potest dari, ac de facto datur in Christo sine tali negatione; ergo.

19. Tertia sententia Heruæi, quodlibet 3, quæst. 6. laelli 7. Metaph. quæst. 17. & aliorum docet suppositum supra naturam addere aliquid positiuum, non substantiale, sed accidentale, & addere quasdam proprietates, & quædam accidentia characteristicæ, per quæ vnum individuum discernatur ab alio, puta Petrus à Paulo.

20. Quarta sententia Caietani 3. par. qu. 4. art. 2. quam sequuntur communiter Thomistæ, & penè omnes Auctores Societatis, nimirum Suarez disp. 34. metaphys. sect. 4. Vasquez disp. 31. in 3. par. cap. 6. Valentia, Cardinalis de Lugo de Incarnatione, disp. 12. sect. 4. & alij, docet suppositum supra naturam addere aliquid positiuum, non accidentale, sed substantiale.

21. Dicendum primò cum quarta sententia contra secundam, & tertiam; suppositum supra naturam addit, non meram negationem sed complementum positiuum, non accidentale, sed substantiale.

Probat primo. Nam vt aduersarij fatentur, suppositum supra naturam addit id, per quod natura singularis substantialis completa constituitur per se subsistens primo; sed natura singularis substantialis completa constituitur per se subsistens primò, non per meram negationem, sed per aliquid positiuum substantiale; ergo. Probat minor. Nam cum substantia, & accidens quoad modum existendi differant per hoc, quod substantia per se subsistit, accidens non per se subsistit, sed inhæret subiecto, id, per quod substantia per se subsistit, debet proportionaliter correspondere illi, per quod accidens inhæret subiecto; sed accidens subiecto inhæret, non per meram negationem, sed per modum positiuum inhærentiæ; ergo substantia per se subsistit, non per meram negationem, sed per modum positiuum substantiæ.

22. Confirmatur, & explicatur. Nam ex duobus modis existendi, si imperfectior est positiuus, à fortiori perfectior est positiuus, licet explicetur per negationem; ex. gr. quia Deus, & creaturæ differunt per hoc, quod Deus est à se, creatura est ab alio, modus autem dependentiæ, quo creatura est ab alio, ac

dependet à Deo, est positiuus; à fortiori aseitatis, qua Deus est à se, est perfectio positiua; licet à nobis explicetur per negationem, ac dicatur Deum esse à se per hoc, quod non dependeat ab alio; sed inhærentia, quæ est modus imperfectior existendi, est entitas positiua, & non est mera negatio; ergo substantia, quæ est modus perfectior existendi, est perfectio positiua, & non est mera negatio, licet à nobis explicetur per negationem. Confirmatur rursus ad hominem. Nam Aduersarij licet doceant suppositum supra naturam addere quatuor negationes, tamen fatentur tres primas esse perfectiones positiuas, licet per negationem explicatas; ergo etiam quarta negatio erit perfectio positiua substantiæ, licet explicetur per negationem vniionis cum alia substantia.

23. Probat secundò. Nam suppositum in ratione suppositi est substantia totalis, imò est prima substantia, quæ per Aristotelem in prædicamentis, cap. de substantia, est principaliter, & maximè substantia, & est magis substantia, quam secunda substantia, hoc est natura; sed substantia totalis in ratione substantiæ totalis non potest constitui per negationem, neque per accidens, & quod est magis substantia, non potest constitui magis substantia per negationem, neque per aliquid non substantiale, eo pacto, quo non potest aliquid constitui magis lucidum per negationem vterioris lucis, neque per aliquid, quod sit non lux; ergo &c. Ratio à priori est quia substantia totalis vt totalis, est substantialiter perfecta, & præemuet substantiæ partiali; sed repugnat, vt substantia sit substantialiter perfecta per aliquid non substantiale; ergo suppositalitas, & personalitas, qua constituitur substantia totalis in ratione substantiæ totalis, est perfectio substantialis, ac proinde non est accidens, neque pura negatio.

24. Probat tertio. Nam persona, in quantum addit aliquid supra naturam, est ens per se, ac non est ens per accidens, ac non differt à natura, sicut homo cæcus, aut homo non videns Deum ab homine, neque sicut homo albus ab homine; sed si persona supra naturam adderet solam negationem, vel solum accidens, persona, in quantum addit aliquid supra naturam, non esset ens per se, sed ens per accidens, ac differret à natura, sicut ab homine differt homo cæcus, homo non videns Deum, vel homo albus; ergo &c. Probat minor. Nam concretum ex substantia, & negatione, vel accidente, est ens per accidens: ex. gr. homo cæcus, homo non videns Deum, & homo albus sunt ens per accidens, & non per se; sed si persona supra naturam adderet solam negationem, vel solum accidens, persona, in quantum addit aliquid supra naturam, esset concretum ex substantia, & negatione, vel accidente; ergo esset ens per accidens, & non per se.

25. Confirmatur. Nam ego vt ego sum persona quadam, & in ratione talis persona constituitur per naturam humanam, & per id, quod persona addit supra naturam: ergo si persona supra naturam adderet solam negationem, vel solum accidens, ego vt ego essem ens per accidens, & essem sicut homo cæcus, vel homo albus. Similiter Petrus, Paulus, aliæque personæ essent ens per accidens; ergo.

26. Probaturo quarto. Nam duæ substantiæ completæ in ratione substantiæ non possunt per se vniri ita, vt constituent vnum substantiale per se; sed si personalitas supra naturam non adderet complementum positium substantiale, Verbum diuinum, & humanitas Christi essent duo entia completa in ratione substantiæ: ergo non possent per se vniri, ita vt constituerent vnum substantiale per se, ac proindè Christus vt constitutus per Verbum, & humanitatem, non esset vnum substantiale per se, sed esset vnum per accidens, quod est absurdum, & hæreticum. Probaturo minor. Illa enim substantia est completa in ratione substantiæ, quæ ex se non debet esse pars alterius substantiæ, neque indiget complemento substantiali; sed si personalitas supra naturam non adderet complementum substantiale, humanitas Christi ex se non deberet esse pars alterius substantiæ, ac non indigeret complemento substantiali: ergo esset completa in ratione substantiæ.

27. Confirmatur, & explicatur primo. Nam quia natura humana, & diuina sunt duæ naturæ ita completæ in ratione naturæ, vt neutra debeat esse pars alterius naturæ, ac neutra indigeat complemento in ratione naturæ, natura humana, & diuina non vniuntur, nec possunt vniri in ratione naturæ, ita vt ex ipsis fiat vna natura, vt contra Eutychnos docet fides catholica: ergo si Verbum, & humanitas Christi essent duæ substantiæ ita completæ in ratione substantiæ, vt neutra indigeret complemento substantiali, ac neutra deberet esse pars alterius substantiæ, non vniuntur per se, nec possent per se vniri in ratione substantiæ. E conuerso quia in nostra sententia humanitas Christi est substantia ita incompleta, vt indigeat complemento substantiali personalitatis, ac debeat esse pars alterius substantiæ, nimirum suppositi constantis ex humanitate, & ex personalitate substantiali, potest per se vniri Verbo in ratione substantiæ, ita vt compleatur per subsistentiam Verbi, & cum Verbo constituat ens substantiale per se vnum, proportionaliter, ac anima, & corpus, quia sunt duæ naturæ incompletæ in ratione naturæ, ita vt vtrique debeat esse pars alterius naturæ, nimirum naturæ humanæ, possunt per se vniri in ratione naturæ, ita vt ex anima, & corpore constituatur natura humana per se vna.

28. Confirmatur secundo. Nam quia natura humana est ita completa in ratione

naturæ, vt non indigeat complemento in ratione naturæ, nec debeat esse pars alterius naturæ, est etiam ita completa in ratione naturæ, vt neque per modum aliquem superadditum vnionis possit ordinari ad constituendam cum natura diuina naturam per se vnam, ideoque non potest per se vniri naturæ diuinæ in ratione naturæ; ergo si natura humana esset ita completa in ratione substantiæ, vt non indigeret complemento in ratione substantiæ, nec deberet esse pars alterius substantiæ, neque per modum aliquem superadditum vnionis posset ordinari ad constituendam cum Verbo substantiam per se vnam. Breuiter. Proportionaliter natura humana Christi esset completa in ratione substantiæ, ac sit completa in ratione naturæ; sed quia est completa in ratione naturæ, non potest vniri naturæ diuinæ ad constituendam naturam per se vnam; ergo neque posset vniri Verbo ad constituendam substantiam per se vnam, ac proindè Christus non esset substantia per se vna, ac non esset vnum substantiale per se.

29. Probaturo quinto. Nam si naturam creatam subsistere nihil aliud esset, quam naturam creatam non vniri alteri substantiæ, humanitas Christi cum vniatur Verbo diuino, non subsisteret; sed hoc est absurdum, & contra doctrinam Conciliorum, & Patrum afferendorum infra, qui dicunt humanitatem Christi subsistere, non quidem per subsistentiam propriam, sed per subsistentiam Verbi: ergo &c. Probaturo sequela. Nam quia aerem esse tenebrosum, est aerem careere luce, repugnat aerem esse tenebrosum per lucem sibi vnitam: ergo si humanitatem subsistere, esset humanitatem non vniri alteri substantiæ, repugnaret humanitatem subsistere per Verbum sibi vnitum. Confirmatur: nam subsistentia Verbi, vt vnita humanitati supplet subsistentiam propriam ipsius humanitatis in ordine ad reddendam humanitatem subsistentem; sed si substantia propria consisteret in negatione vnionis substantialis cum alia substantia, subsistentia Verbi non posset supplere subsistentiam propriam humanitatis in ordine ad reddendam illam subsistentem; ergo &c. Probaturo minor: nam quia aer constituitur tenebrosus per hoc, quod non habeat sibi vnitam lucem, lux vt vnita aeri non potest supplere negationem lucis in ordine ad reddendum aerem tenebrosum: ergo quia humanitas constitueretur subsistens per negationem vnionis cum alia substantia, subsistentia Verbi vt vnita humanitati non posset supplere talem negationem in ordine ad reddendam humanitatem subsistentem.

30. Probaturo sexto. Nam Personæ diuinæ constituuntur per personalitates positiuas, Paternitatem nimirum, filiationem, & spirationem passiuam: ergo etiam personæ creatæ constitui debent per personalitates posi-

liti;

si uas. Confirmatur: nam si naturam subsistere esset naturam ita sistere in se ipsa, ut non communicetur alteri substantiæ totali per se subsistenti, natura diuina non subsisteret in Patre per subsistentiam Patris, siquidem non ita sistit in Patre, ut non communicetur alteri substantiæ totali per se subsistenti, cum de facto communicetur Filio, qui est suppositum, seu substantia totalis per se subsistens, neque subsisteret per subsistentiam Filij, cum communicetur Spiritui Sancto.

31. Posito, quod suppositum, & persona supra naturam singularem completam addat aliquid posituum substantiale, queritur, quid illud sit? Non conueniunt auctores in hoc explicando. Primò Capreolus in 3. dist. 5. quæst. 3. art. 3. docet suppositum supra naturam addere existentiam, quam putat distingui ab essentia, & natura, & identificari cum substantia. Secundo Caietanus 3. parte, quæst. 4. art. 2. putat suppositum supra naturam addere aliquid distinctum ab existentia, & à natura, quod contrahat naturam ad rationem suppositi, antequam naturæ intelligatur aduenire existentia. Tertio Suarez, Vasquez, Cardinalis de Lugo, alijque auctores Societatis, locis supra citatis, existimant suppositum supra naturam ut existentem, addere modum substantialem, quo natura ut existens determinatur ad existentiam per se, ideoque hunc modum vocant subsistentiam, seu perfectam: & hanc sententiam sequimur.

32. Probarur primo. Nam in Deo tres Personæ, & tria supposita supra naturam diuinam, ut absolutè existentem per se ipsam, addunt tres modos virtualiter distinctos intrinsecè, quibus natura diuina constituitur per se subsistens in tribus diuinis suppositis, ac Personis: ergo etiam in creaturis suppositum supra naturam ut existentem addit modum, quo natura creata ut existens constituitur per se subsistens.

33. Probarur secundo. Nam duæ aliæ opiniones Caietani, & Capreoli supponunt essentiam in creatis distingui ab existentia, quod satis communiter negatur. Iuxta opinionem Capreoli humanitas Christi non existeret per existentiam creatam, sed per increatam Verbi, quod videtur impossibile: siquidem de ratione creaturæ est, ut habeat esse creatum, ac dependens à Deo, non autem increatum, & à Deo independens. Iuxta sententiam Caietani dicentis subsistentiam præcedere existentiam, suppositum prius esset per se subsistens, quam existens, quod est inintelligibile.

34. Dicendum igitur, quod sicut natura accidentalis ut existens, est in alio per modum posituum accidentalem, qui vocatur inherencia, sic natura substantialis ut existens, est per modum posituum substantialem, qui vocatur subsistentia. Ut autem melius explicetur quidditas subsistentiæ,

Tom. III.

proponenda sunt, & soluenda quædam dubia.

35. Queritur igitur primo, utrum cum natura subsistens est simplex, etiam subsistentia sit simplex?

Respondeo affirmatiuè. Ratio est, quia cum natura est simplex, non est ratio, cur debeat subsistere per subsistentiam non simplicem, sed compositam. Quia igitur natura diuina, & angelica est simplex, etiam subsistentia, & personalitas diuina, & angelica est simplex.

36. Queritur secundo, utrum cum natura est composita ex materia, & forma, etiam subsistentia sit composita ex duabus partialibus subsistentijs, altera materiæ, altera formæ.

Respondeo negatiuè, ac dico, quod sicut materia, & forma uniantur vnica vnione, ut cum Suarez dixi quæst. 10. physicæ, in quarto argumento, & eius solutione, sic per se subsistunt vnica subsistentia communi. Hinc sequitur, quod sicut ut ibidem dixi, vnio, quæ anima spiritalis vnitur corpori materiali, non est spiritalis, sed materialis, cum dependeat à materia, sic subsistentia, quæ subsistit homo constans ex anima spiritali, & corpore materiali, non est spiritalis, sed materialis, cum dependeat à corpore, & à materia.

37. Queritur tertio, utrum cum natura est composita ex pluribus partibus integralibus, & continuatiuis extensis, etiam subsistentia sit composita ex pluribus subsistentijs partialibus partium.

Respondeo affirmatiuè. Sicut igitur homo constat ex capite, manibus, pedibus, carnibus, ossibus, sic hominis subsistentia, constat ex pluribus partialibus subsistentijs, capitis, manuum, pedum &c. Ratio est, quia cum subsistentia sit modus materialis, debet extendi proportionaliter, ac extenditur subiectum. Suppositalitas dicitur subsistentia totalis, quæ per se subsistit totum habens naturam completam. Personalitas dicitur suppositalitas naturæ rationalis. Ex. gr. sicut meum caput non est suppositum, neque persona, sic subsistentia partialis mei capitis non est suppositalitas, neque personalitas, sed sola mea subsistentia totalis est suppositalitas, & personalitas.

38. Dices. Gutta separata ab Oceano est suppositum aquæ: gutta vnita Oceano non est suppositum; sed gutta separata differt ab vnita solum per hoc, quod gutta separata non habet vnionem continuatiuam cum Oceano, gutta vnita habet talem vnionem: ergo suppositum constituitur per negationem vnionis continuatiuæ, quod repugnat nostris principijs.

Respondeo, nego minorem, ac dico, quod sicut partes continui substantialis continuantur punctis, lineis, ac superficiebus continuatiuis substantialibus, sic cum sunt separata, terminantur punctis, lineis, ac superficiebus terminatiuis substantialibus, ut explicauimus quæst. 41. physicæ, ac proinde suppositum

¶

tum

tum continuum constituitur in ratione suppositi terminis positius, non autem puris negationibus. Proportionaliter substantia totalis constituitur formaliter suppositalitas, & personalitas, non per negationem vnionis cum alia substantia partiali, sed per terminos positiuos substantiales.

39. Queritur quarto, quo pacto supposita hominum, animalium, & plantarum remaneant eadem numero per totam vitam, licet per nutritionem, & augmentationem acquirant semper nouas partes materiae, ac substantiae, amissis quibusdam partibus, quas prius habebant.

Respondeo, quod proportionaliter explicandum est, quo pacto remaneant eadem numero supposita, ac explicatur, quo pacto retineant eandem numero naturam. Sicut igitur homo, qui concipitur, & nascitur minima molis, licet per nutritionem, & augmentationem acquirat magnam molem, tamen retinet eandem numero naturam humanam, quam accepit in conceptione, & natiuitate, quia retinet eandem animam, & easdem partes primigenias, ac praecipuas materiae, in quibus consistit humidum radicale, vt explicauimus quaest. 9. physicae, in resp. ad 1 sic remanet idem numero suppositum, & eadem numero persona, quia in eo conseruantur eadem praecipuae, ac primigeniae partes suppositalitates, seu personalitatis. Idem proportionaliter dic de alijs animalibus, ac plantis. Debet autem aduertiri, quod quaedam magis, quaedam minus perfecte remanent eadem numero. Deus semper est perfectissime idem numero, cum semper retineat totum suum esse sine vlla intrinseca mutatione. Angeli remanent iisdem numero quoad totam suam substantiam, non quoad omnia accidentia intrinseca, cum quoad aliqua accidentia mutantur. Homines pro statu vitae praesentis remanent iisdem numero, non quoad totam substantiam, cum quaedam partes substantiae per nutritionem acquirant, quaedam amittant, sed solum quoad animam rationalem, quae est indiuisibilis, & quoad partes praecipuas materiae. Iidem homines post resurrectionem semper erunt iisdem numero quoad totam substantiam, sicut Angeli. Animalia, & plantae, si habent animas diuisibiles, neque remanent idem numero quoad totam formam, sed solum quoad partes praecipuas formae, & materiae. Motus, duratio, & alia entia successiua remanent eadem numero, solum per quamdam continuationem successiuam.

40. Queritur quinto, vtrum sit verum, quod natura differt ab hypostasi, seu supposito, vt vniuersale a singulari, vt commune a proprio, & vt communicabile ab incommunicabili, vt docuerunt Basilus episcopus 43. Gregorius Nisenus de differentia essentiae, & hypostaseos, Cyrillus Alexandrinus dialogo de Trinitate, lib. 1. Damascenus lib. 3. cap. 3. & alij Patres praesertim Graeci relati a Ruiz

de Trinit. disp. 32. sect. 6.

Respondeo, quod in aliquo sensu est verum, in alio est falsum. Primo igitur falsum est naturam ita debere esse logicè vniuersalem, vt eo ipso, quod sit logicè singularis, habeat rationem suppositi. Natura enim diuina est logicè singularis, & tamen non est suppositum secundum se praecise: natura humana Christi est logicè singularis, & non est suppositum. Secundo verum est naturam semper esse vniuersalem, communem, & communicabilem metaphysicè, ac constitutiue, ita vt possit communicari pluribus suppositis simul, aut seorsim. Suppositum è conuerso est aliquid singulare, proprium, & incommunicabile constitutiue, ita vt non possit communicari pluribus suppositis. Patet ex mysterio Trinitatis, & incarnationis. Ex mysterio enim Trinitatis habemus naturam diuinam ita esse logicè singularem, vt sit constitutiue vniuersalis, communis, & communicabilis tribus diuinis personis, seu suppositis, quae per naturam diuinam constituuntur vnus Deus. E conuerso singula diuina supposita sunt ita singularia, vt non possint communicari pluribus suppositis. Pater enim non potest communicari alteri supposito &c. Ex mysterio incarnationis habemus naturam humanam logicè singularem posse assumi simul, aut seorsim, a tribus personis diuinis, & proinde esse constitutiue vniuersalem, & communicabilem quatuor suppositis, seu personis, tribus nimirum personis diuinis, ac personae puri hominis. E conuerso suppositum humanum non potest assumi ab altero supposito, nec illi communicari, ita vt retineat rationem suppositi. Sancti Patres citati loquuti sunt in hoc secundo sensu vero, non autem in primo falso. In eodem secundo sensu dixit Richardus lib. 4. de Trinitate, cap. 3. personam esse singularem, indiuiduam, incommunicabilem substantiam. Est enim substantia, non communicabilis etiam constitutiue pluribus suppositis in sensu explicato, cum natura sit constitutiue communicabilis pluribus suppositis. Suppositum igitur supra naturam constitutiue communicabilem pluribus, addit proprietatem incommunicabilem, ipsam nimirum suppositalitate, & quodlibet suppositum constituitur ex natura pluribus communicabili, & ex suppositalitate incommunicabili.

41. Queritur sexto, vtrum Aristoteles cognouerit distinctionem naturae a supposito?

Respondeo Aristotelem in praedicamentis, & alibi suppositum, seu primam substantiam distinguere a natura, seu secunda substantia, vt singulare, & proprium ab vniuersali, & communi, & ab Aristotele videntur hanc doctrinam hausisse Patres citati. Vtrum haec distinctio sit solum logica, & per nostrum modum intelligenda, an potius secundum rem, Aristoteles non explicauit, nec potuit diuinare; cum distinctio secundum rem innotuerit ex mysterijs Trinitatis, & incarnationis. Idem Ari-

Ariftoteles 7. metaphysic. cap. vltimo videtur docere suppositum supra naturam addere accidentia, & proprietates, per quas vnum indiuiduum discernitur ab alio. Sed loquitur de supposito, & indiuiduo, non secundum se, sed vt à nobis designabili, & discernibili. Non enim possumus vnum indiuiduum designare, ac discernere ab alio, puta Petrum à Paulo, nisi per accidentia. In eodem sensu loquuntur aliqui Patres, quos citat Vasquez 3. p. disp. 3. cap. 3. & in eodem sensu loquitur Sanctus Thomas 3. p. quæst. 2. art. 2. ininuans suppositum supra naturam addere accidentia indiuiduantia.

42. Queritur septimo, vtum S. Thomas existimauerit suppositum supra naturam addere aliquid distinctum secundum rem?

Respondeo affirmatiuè. Probat. Nam 3. p. quæst. 2. art. 2. in corpore ponit hoc principium: in ijs, in quibus naturæ specificæ nihil addi potest distinctum secundum rem, suppositum non potest addere aliquid secundum rem distinctum à natura: in ijs autem, in quibus naturæ specificæ potest addi aliquid distinctum secundum rem, puta accidentia, & principia indiuiduantia, etiam suppositum addit aliquid distinctum secundum rem à natura; sed in creaturis naturæ specificæ potest addi aliquid distinctum secundum rem, in Deo naturæ diuinæ nihil addi potest realiter distinctum; ergo in creaturis suppositum addit aliquid distinctum secundum rem, non autem in Deo. Quia verò etiam naturæ angelicæ possunt addi accidentia volitionis, intellectiois &c. distincta secundum rem, ideo ex principijs S. Thomæ, supposita etiam, & personæ angelicæ addunt supra naturam aliquid distinctum secundum rem. Confirmatur: nam S. Thomas eadem 3. p. quæst. 4. art. 1. ad 3. docet Deum potuisse assumere naturam angelicam, non assumendo personalitatē, quod esset impossibile, si personalitas supra naturam angelicam nihil adderet distinctum secundum rem.

43. Dices. S. Thomas 1. p. quæst. 3. art. 3. in corpore docet in substantijs separatis suppositum non differre à natura; sed Angeli sunt substantiæ separate ab omni materia: ergo existimat in Angelis suppositum non differre à natura, ac proinde sibi contradicit.

Respondeo, quod quia S. Thomas in primis quætionibus primæ partis agit de Deo, vt vno philosophicè, & per principia merè naturalia, abstrahendo à supernaturalibus mysterijs Trinitatis, & incarnationis, docet in substantijs separatis suppositum non distingui à natura illa distinctione, de qua sola philosophi egerunt; sed philosophi existimarunt suppositum supra naturam addere solam singularitatem, qua natura constituatur singularis, & hæc numero: ergo S. Thomas negauit solum in Angelis distinctionem realem naturæ à singularitate, ac docuit naturam Angelicam non constitui singularem, & hanc

numero per aliquid distinctum secundum rem. At 3. p. agens de mysterio incarnationis per principia super naturalia, docet supposita angelica supra naturam singularem addere aliquid realiter distinctum. Caietanus in Commentario affert aliam solutionem satis obscuram.

44. Queritur octauo, vtum Sanctus Thomas putauerit id, quod in creatis suppositum addit supra naturam, esse positium, vel negatiuum?

Respondeo, quod existimauit esse positium. Probat. Nam 3. p. quæst. 2. art. 2. in corpore, docet suppositum significari, vt totum habens naturam vt partem formalem, & perfectiuiam sui; sed pars formalis, & perfectiua dicitur relatè ad aliam partem: ergo &c. Confirmatur: nam si suppositum supra naturam adderet solam negationem, natura non esset pars perfectiua suppositi; sicut quia homo cæcus supra hominem addit solam negationem, ineptè dicitur, quod homo sit pars perfectiua cæci. Secundo eodem art. in responsione ad 2. docet personalitatem, qua natura per se existit, spectare ad eius dignitatem, & perfectionem. Si autem personalitas adderet solam negationem vnionis, non spectaret ad dignitatem, & perfectionem naturæ. Tertio lib. 4. contra gentes cap. 43. docet, quod si hypostasis humana non remaneret in natura, in qua assumenda à Verbo præexistisset, hoc sine corruptione accidere non potuisset; nullum enim singulare desinit hoc esse, quod est, nisi per corruptionem; sed si hypostasis supra naturam adderet solam negationem, persona, cuius natura assumeretur à Verbo, desineret esse persona puri hominis sine vlla corruptione, eo pacto, quo quia cæcitas supra hominem addit meram negationem, homo potest desinere esse cæcus sine vlla corruptione; ergo &c. Terria etiam parte, quæst. 4. art. 1. ad 3. concedit, quod Deus non posset assumere naturam Angelicam Angeli præexistentis, sine vlla corruptione, & destructione personalitatis angelicæ; & art. 2. eiusdem quætionis in responsione ad 3. docet, personam Dei in Christo consumpsisse personam hominis, impediendo, ne humana natura propriam personalitatem haberet.

45. Dices. S. Thomas 1. contra gentes cap. 26. dicit. *Hoc, quod dicitur substantia ens per se, non videtur importare, nisi negationem tantum*; ergo S. Thomas existimat pericitatem supra naturam addere puram negationem.

Respondeo, distinguo consequens; existimat pericitatem formalem, quæ supponit substantiam iam constitutam in ratione substantiæ, addere meram negationem, transeat pericitatem fundamentalem, qua substantia constituitur formaliter in ratione substantiæ, nego consequentiam. S. Thomas, postquam dixit ens per se importare negationem tantum, statim subiungit substantiam non con-

stitui in ratione substantiæ per talem negationem, sed per esse positium; quod est fundamentum talis negationis, dicens. *Dicitur enim ens per se ex hoc, quod non sit in alio, quod est negatio pura, quæ non potest naturam, vel rationem generis constituere; quia sic genus non diceret, quid est res, sed quid non est. Oportet igitur, quod ratio substantiæ intelligatur hoc modo, quod substantia sit res, cui conueniat esse non in subiecto &c.* Hactenus S. Thomas; ergo S. Thomas existimat impossibile, vt substantia constituatur formaliter in ratione substantiæ per negationem, ac docet constitui formaliter in ratione substantiæ per hoc, quod habeat modum essendi positium, ex quo sequatur negatio; sed suppositum vt suppositum est substantia, imò est prima substantia; ergo suppositum non potest constitui formaliter per negationem, sed per modum essendi positium, ex quo sequatur negatio; ergo S. Thomas non solum non docet suppositum, seu primam substantiam constitui per negationem, sed probat id esse impossibile eo ipso argumento, quod nos adduximus vt secundum fundamentum nostræ conclusionis. Confirmatur. Nam cum S. Thomas dicat vniuersaliter ens per se addere negationem, sequeretur, quod etiam personæ diuinæ supra naturam diuinam adderent negationem, quod aduersarij non admittunt; ergo etiam aduersarij tenentur respondere auctoritati allatæ, & illam explicare.

45. Opponitur alia autoritas S. Thomæ, quæ afferetur, & soluetur in responsione ad 5.

47. Ad 1. patet ex dictis. Explicatum enim est, quid addat suppositum supra naturam.

48. Ad 2. nego minorem, ac dico naturam per se subsistere, non per puram negationem vnionis, sed per hoc, quod vltimo perficiatur, & terminetur in ratione substantiæ.

49. Ad 3. nego minorem, ac dico, quod illud positium, quod suppositum addit supra naturam, præstat effectum formalem constituendi substantiam vltimo perfectam, completam, & terminatam in ratione substantiæ, quem effectum formalem præstare non potest pura negatio, neque accidens.

50. Ad 4. nego mysterium incarnationis æquè bene explicari, dicendo suppositum supra naturam addere meram negationem. Primo enim, vt dictum est in quarto fundamento, asserendo suppositum addere puram negationem, non satis explicatur, quo pacto ex Verbo, & natura humana fiat ens substantiale per se vnum, & quo pacto Christus sit substantia per se vna. Secundo vt dictum est in quinto fundamento, non satis explicatur, quo pacto humanitas Christi subsistat per subsistentiam positiam, & increatam Verbi, & quo pacto personalitas Verbi suppleat personalitatem creatam. Tertio vt dictum est in sexto fundamento, non satis explicatur, quo

pacto natura diuina per se subsistat in Patre, & Filio. Quæstionibus sequentibus afferentur alia, quæ melius explicantur in sententia nostra, quam in sententia opposita.

51. Ad 5. distinguo maiorem: Verbum non assumpsisset totam nostram substantiam; in quantum substantia sumitur pro natura, & essentia; nego: in quantum sumitur pro supposito, hypostasi, ac persona, concedo: distinguo eodem pacto minorem: & nego consequentiam. In eodem sensu cum agitur de incarnatione, dicitur Verbum assumpsisse totam nostram substantiam, in quo cum agitur de Trinitate, Pater dicitur dare filio totam suam substantiam; sed Pater dat Filio totam suam substantiam, in quantum substantia sumitur pro natura, & essentia; non autem in quantum sumitur pro hypostasi, & persona: nam Pater non dat Filio paternitatem, seu personalitatem Patris; ergo Verbum assumpsit totam nostram substantiam, in quantum substantia sumitur pro essentia, & natura humana, non autem in quantum sumitur pro hypostasi, & persona, ac proinde non assumpsit personalitatem substantialem hominis. Quod non fuit assumptum ex ijs, quæ spectant ad naturam, non fuit curatum: at quod non fuit assumptum ex ijs, quæ spectant ad personam, fuit curatum consequenter, curata tota natura assumpta. Ratio est, quia sicut Adam peccando infecit totam naturam humanam, eamque reddidit infirmam, ac personæ, quæ nascuntur ex Adamo, nascuntur infirmæ, & peccatrices, quia accipiunt ab Adamo naturam infirmam, & peccato infectam, sit Christus assumendo totam naturam, totam curauit, & curata natura, curantur personæ.

52. Dices. S. Thomas 3. p. quæst. 2. art. 2. cum in secundo argumento obiecit sibi. *Damasceus lib. 3. cap. 6. dicit, quod filius Dei assumpsit ea, quæ in natura nostra plantauit: plantauit autem ibi personalitatem; ergo personam assumpsit: respondet per hæc verba: Ad 2. dicendum, quod natura assumpta non deest propria personalitas propter defectum alicuius, quod ad perfectionem humanæ naturæ pertineat, sed propter additionem alicuius, quod est vnio ad diuinam personam; ergo Sanctus Thomas docet, quod licet personalitas non fuerit assumpta, tamen fuit assumptum quicquid fuerat in natura plantatum, seu productum, & vt hoc explicet, docet personalitatem supra naturam non addere aliquid positium plantatum, ac productum in natura sed addere puram negationem, quæ proinde non fuit plantata, neque producta in natura.*

Respondeo non hunc esse sensum S. Thomæ, sed sensum esse, quod naturæ assumptæ desit propria personalitas propter additionem vnionis, quæ est supra naturam, non propter defectum alicuius, quod ad perfectionem naturæ humanæ pertineat, vt constitutum naturæ in ratione naturæ perfectæ; ergo licet naturæ assumptæ desit propria personalitas, tamen Filius Dei assumpsit quicquid in natura

nostra plantabit, vt constitutiua naturæ in ratione naturæ, licet non assumpserit personalitatem, quam in natura plantauit, non vt constitutiua naturæ, sed vt constitutiua suppositi, & personæ. Dicitur nimirum illud Damasceni: *Filius Dei assumpsit quicquid in natura plantauit*, debet intelligi de ijs, quæ plantauit, vt constitutiua naturæ, non de ijs, quæ plantauit vt constitutiua suppositi, ac Personæ.

53. Ad 6. nego sequelam. Ad probationem, distingo maiorem: quod caret aliqua perfectione substantiali sibi naturaliter debita, carentia perfectè compensata, cum infinito excessu, est in statu violento, nego; carentia non perfectè compensata, concedo: distingo eodem pacto minorem; & nego consequentiam. Quod caret perfectione naturaliter debita carentia perfectè compensata cum infinito excessu, non est in statu violento; sed humanitas Christi caret propria personalitate carentia perfectè compensata cum infinito excessu per personalitatem Verbi; ergo non est in statu violento. Adde appetitum naturalem, quo humanitas appetit propriam personalitatem, expleri, & superexpleri per personalitatem Verbi. Humanitas enim appetit propriam personalitatem sub ratione communi personalitatis perficientis in certo gradu, non excludendo personalitates meliores, quæ contineant adæquate illum gradum cum excessu; sed personalitas Verbi continet adæquate totam perfectionem personalitatis creatæ cum infinito excessu; ergo appetitur ab humanitate secundum rationem communem personalitatis perficientis illam in certo gradu, ac proinde personalitas Verbi quoad aliquam rationem communem est iuxta appetitum humanitatis, eumque explet, licet secundum rationem differentialem infinite excedat appetitum humanitatis.

QVAESTIO XXII.

Utrum unio Verbi incarnati facta fuerit in natura?

S. Th. quest. 2. art. 1.

1. Videtur facta fuisse in natura, itaut ex natura diuina, & humana facta fuerit vna tertia natura Christi; primo quia si in Christo essent duæ naturæ, essent duo Christi, & non vnus Christus: sicut quia in Trinitate est vna tantum natura diuina, est vnus tantum Deus, & non tres Dij.

2. Secundo sicut Ioan. 2. dicitur aqua facta esse vinum, sic Ioan. 1. dicitur. *Verbum caro factum est*; sed aqua facta est vinum per hoc, quod fuerit conuersa in vinum; ergo Verbum factum est caro per hoc, quod conuersum fuerit in carnem.

3. Tertio in symbolo Athanasij dicitur;

sicut anima rationalis; & caro vnus est homo, sic Deus, & homo vnus est Christus; sed ex anima rationali, & ex carne fit vna natura hominis; ergo ex Verbo, & homine facta est vna natura Christi.

4. Respondeo de fide esse contra Eutyrianos per vnionem Verbi incarnati ex natura diuina, & humana non factam fuisse vnã tertiam naturam, adeoque talem vnionem, non factam fuisse in natura. Hæc veritas colligitur ex Scripturis allatis à Bellarmino lib. 3. de Christo, cap. 3, ac definita est in Concilio Chalcedonensi, act. 1. & 5. in quinta Synodo generali, Can. 2. & 6. in sexta Synodo, act. 4. & 17. in Concilio Lateranensi sub Martino primo, consultatione vltima, can. 4. & 6. in Concilio Toletano sexto, Cap. 1. Toletano vndecimo, cap. 5. & 6. in Hispalensi secundo, cap. 13. & in alijs Concilijs. Theodoretus dialogo *immutabilis*, dialogo *inconfusus*, & dialogo *impassibilis* contra errorem Eutyrianorum affert testimonia penè omnium veterum, qui fuerunt ante ipsum. Plura etiam Patrum testimonia afferunt S. Leo epist. 97. ad Leonem Augustum, Vigilius lib. 5. contra Eutychem, Gelasius lib. 2. de duabus naturis, & Concilium Hispalense secundum, capite vltimo.

5. Probat eadem veritas ratione. Nam si ex duabus naturis, diuina, & humana, facta fuisset vna tertia natura, vel facta fuisset per mixtionem, qua vtraque natura conuersa fuisset in vnã tertiam; vel per conuersionem, qua vna natura conuersa fuisset in aliam; vel per compositionem, qua ex vtraque remanente facta fuisset vna natura composita: nullum ex his dici potest; ergo. Probat prima pars minoris. Nam natura diuina, cum sit ingenerabilis, & incorruptibilis, non potuit conuerti in aliam naturam; siquidem quod in aliud conuertitur, corrumpitur, ac post conuersionem non remanet. Confirmatur: nam sicut cum elementa per mixtionem conuertuntur in mixtum, mixtum non est vllum ex elementis, ex. gr. lignum neque est terra, neque aqua, neque aer, neque ignis, sic Christus neque esset Deus, neque homo.

6. Probat secunda pars. Nam natura diuina, cum sit incorruptibilis, non potuit conuerti in humanam. Si autem dicatur naturam humanam conuersam fuisse in diuinam; ergo Christus haberet solum naturam diuinam, ac esset Deus tantum, non autem homo, nec haberet naturam carnis. Rursus passus fuisset, & mortuus secundum naturam diuinam, quod repugnat diuinæ immortalitati, & impassibilitati.

7. Probat tertia pars. Nam primò duæ naturæ completæ, ac perfectæ in suo genere, ac remanentes, non possunt per se vniri in vnã tertiam naturam: ex. gr. natura hominis, & Angeli, quia sunt duæ naturæ perfectæ, & completæ, non possunt per se vniri in vnã tertiam naturam; sed tum natura diuina, tum humana est completa in suo genere; ergo non possunt per se vniri in vnã tertiam naturam